

oasis

behandling og rådgivning for flygtninge

زفانستان

Ibrahim - Danmarks heldigste flygtning

En fælles fortælling skrevet af unge, uledsagede
flygtningedrenge fra Afghanistan

Ibrahim - Danmarks heldigste flygtning

Tekst: Fortalt og skrevet i fællesskab af unge uledsagede drenge fra Afghanistan i narrativt og kreativt gruppebehandlingsforløb.

Illustrationer: Tegnet undervejs af drengene.

Redaktion og behandlingskoncept: Produceret i perioden september - december 2013 i et samarbejdsprojekt mellem Rudersdal Kommune og Oasis ved:

Psykolog og projektleder Trine Normann Vangsbo, trva@rudersdal.dk

Psykomotorisk terapeut Carsten Jürgensen, Oasis, carsten@oasis-rehab.dk

Psykolog Alia Sethi, Oasis, alia@oasis-rehab.dk

Ibrahim - Danmarks heldigste flygtning

Ibrahim er 15 år og kommer fra Wardakprovinsen i Afghanistan. I hans familie har man jord. At have jord i Afghanistan kan betyde, at man har et godt liv. Så godt, at man kan opleve andre blive misundelige. Man kan også have et lille stykke jord uden at være hverken særlig fattig eller rig, men mere en slags mellemklasse, et almindeligt liv. Familien har mad på bordet, og klarer sig fint nok, uden at være rige. De bor i byen.

Ibrahim bor med sine forældre og søskende. Familien lever et almindeligt liv. De har et stykke jord, som er nok til at forsørge familien. Ibrahim går ikke længere i skole. Nu er han gadesælger. Han stoppede efter 5. klasse grundet familiens dårlige økonomi. Hans søskende går stadig i en gratis folkeskole. Ibrahims indtægt bruges til midler som shampoo, sæbe og medicin. Familien bestemmer, at det er Ibrahim, der skal flygte fra Afghanistan. Familien tror på, at han vil kunne klare at flygte til Europa. Familien har ikke råd til at betale for ruten til Europa. De har et godt omdømme og låner penge af venner og bekendte. Familien håber på, at Ibrahim kan betale tilbage senere, når han er ankommet til Europa og forhåbentligt får tjent nogle penge.

De yngre søskende har også deres egne problemer. De går i skole, og deres klassekammerater har smarte ting. De andre på gaden har også smarte ting. Det vil de også have, men far og mor har ikke råd til det.

Der er konflikter mellem forældrene og Ibrahim. De vil gerne skjule disse uenigheder fra de andre i byen. Derfor prøver forældrene at gøre de yngre søskende glade. Men for Ibrahim er det en belastning, men han accepterer konflik-

terne som en del af hverdagen. Det er svært at opfylde de daglige behov. Det giver en presset familiesituation. Forældrene og Ibrahim trøster hinanden.

Beslutningen om flugt træffes i første omgang om, at den unge skal ud af landet til Iran eller Pakistan, og så får han arbejde dér eller også gør han ikke. Derefter beslutter den unge sig for at rejse videre til Europa. Familien prøver først og fremmest at sende den unge i sikkerhed. (For Ibrahims vedkommende kommer det ikke på tale at arbejde – han tager direkte videre ud af Iran) Det er ikke muligt eller trygt for afghanere at bo i Iran pga. de mange illegale flygtninge der.

Når man bor på landet i Afghanistan finder folk hurtigt ud af, hvem der tjener penge og hvordan – især hvis familien ikke har penge i forvejen. Taleban kommer og siger "din vantro hund", f.eks. hvis en ung har fået et lille job på en NATO-base, og så er den unges liv i fare.

Amerikanerne slår også uskyldige ihjel i deres angreb, så også andre end Taleban er vrede på dem, der arbejder for amerikanerne.

Turen til Iran er arrangeret af menneskesmuglere. Det er ikke muligt at tage til grænsen og arrangere flugten derfra alene, så det hele skal arrangeres med menneskesmuglere fra starten. Fra Wardakprovinsen er der en 4-500 km lang køretur med bus at komme til Nimruz- provinsen. Det er april måned og på hele flugtruten er der forår og varmt vejr. Det er almindeligt, at flugten ligger enten der i foråret marts/april eller i august/september, fordi det er et passende vejr i alle de lande, man skal igennem. Ikke for koldt og ikke for varmt.

Ibrahim rejser alene, og kender ikke nogen af de andre passagerer. Agenten i Wardak har givet klare ordrer på, hvad man må tage med på turen. Men Ibrahim har også taget en kniv med, til at forsvare sig med, hvis noget farligt skulle ske. Mange unge har ofte en kniv på sig, det er almindeligt, ikke nødvendigvis for at bruge den som våben, men den er altid god at have med. Både til praktiske ting og til forsvar. Det er ikke forbudt at gå med kniv, og de fleste gør det... På sådan en flugtrute har alle en kniv med! Han har også taget penge med. Agenten bliver betalt på anden måde, men han har også lidt penge på sig, til mad og den slags. Han har afghani, og ved grænsen har han mulighed for at veksle til toman. Ibrahim vil møde mange agenter i løbet af sin flugt.

Man kan ikke have billeder eller dokumenter med fra sit hjem. Ibrahim har dog et billede af sin familie med udover kniv og skiftetøj. Der er ingen hemmeligheder mellem agenten og Ibrahim.

Selvom agenterne er betalt for rejsen, kræver de nogle gange penge alligevel. Når han kommer til Nimruz tager agenterne imod ham, og der skal han f.eks. betale for overnatning på et guesthouse. Agenterne er ikke betalt endnu, men familien har stillet garanti for at de får pengene, når flugten er overstået. Smuglerne kender familier og mennesker i området. Hver eneste dag på flugten er en farlig dag, og hele tiden tænker han på, hvordan han kommer videre fra næste stop. Hvad kommer der til at ske? Hvordan kan jeg nå mit mål? Kommer jeg overhovedet levende frem til målet? Han tænker også tilbage på familien og familiens situation. Der er mange bekymringer for både familien, han efterlader, og fremtiden der skal komme. Kan familien klare sig og vil de savne mig? Hvad er mit ansvar i fremtiden og hvordan skal jeg klare det?

Ibrahim ankommer snart til en busterminal i Nimruz. Bussen holder som regel der, hvor der lige er en plads. Der er ikke noget bestemt stoppested i køreplanen. Det er aftalt på forhånd, at når Ibrahim kommer til Nimruz skal han stå af på et med smugleren aftalt sted. Agenten vil stå og vente på Ibrahim her. Der er ingen køreplan, så ofte venter agenten i flere timer. Den videre bus venter til passagerene ankommer, og den kører ikke, før bussen er fyldt op. Nogen gange sidder man i bussen i flere timer og venter. Der er ingen faste tidspunkter, da der kan ske flere ting undervejs på busturen. Mange steder er der ujævne veje på grund af krigen. Nu er alle veje i Afghanistan ikke længere asfalteret. Ibrahim ankommer endelig til Nimruz efter en længere bustur, og ringer til et telefonnummer, som han har fået udleveret. En ny agent tager imod ham. Denne Agent har fået videregivet oplysninger om Ibrahim. Ibrahim har ikke været i Nimruz før - det er et nyt og fremmed sted, selvom det er en del af Afghanistan. Ibrahim er på flugt - han er fyldt med modsatrettede følelser. Ibrahim er fyldt med angst og tristhed over, at hans liv i Afghanistan snart er slut. Samtidig er han glad for, at han er tættere på Iran. Det er svært for ham at finde tryghed nogen steder lige nu. Alt er fremmed og ukendt for ham. Ibrahim er ikke den eneste på flugt. De sidder alle i et guesthouse, og de skal alle overnatte her i nat. Der er mange

i samme situation som ham, som kommer fra forskellige dele af landet. De har dog alle et fælles sprog og taler om, hvor man kommer fra, hvad man har arbejdet med o.l. Ibrahim taler med nogle af de andre og lærer nogle af de andre at kende. Ibrahim er meget forsigtig, og han stoler ikke på nogen. Der kan ske mange ubehagelige ting undervejs, og man kan ikke stole på nogen - heller ikke agenterne. Der er politi og militær ved de forskellige grænser. Det er farligt, og man kan opleve, at man selv eller ens bekendte kan blive dræbt af skyderier ved grænsen. Der kan således være mange farer efter man har passeret grænsen fra Afghanistan til Iran. Når man kommer tættere på grænsen kan man også mangle mad og drikke.

Næste dag kl 16 tager Ibrahim afsted i en pickup, hvor der er to passagersæder, og resten sidder bag på ladet. Ibrahim er én ud af ca. 20, der tager afsted på denne måde. De står af bilen ca. 2-3 km inden grænsen. Det er planlagt at ankomme til Iran, når det er mørkt, så de ikke bliver set af de iranske grænsevogtere. Ibrahim og de andre skal forsøge at undgå politiet og grænsekontrol. Der er en mur tæt på den officielle grænsekontrol og ved den mur er der en illegal vej, som fører til Iran. Det er også muligt at bestikke politiet og komme ind den legale vej. Menneskesmugleren bestemmer om Ibrahim og de andre skal kravle op over muren og videre hen ad bjergene for at komme til Iran eller ej. Ibrahim bliver ikke spurgt. Han og de andre venter til det bliver mørkere, før de tager turen op over muren og hen ad bjergene. Gruppen af flygtninge er en blanding af mænd, kvinder og børn, der alle skal gå langt. De bliver ikke længere kørt i bilen. Det er en mørk vej. Der kommer grænsepatrulje forbi undervejs på deres rute, som lyser vejen op. Det handler om at gemme sig, så de ikke bliver set. Det er ikke nemt at krydse grænsen mellem Afghanistan og Iran. De kan let blive opdaget. I dette tilfælde bliver der skudt på dem, og agenten beordrer gruppen til at sprede sig. De spreder sig i flere forskellige retninger. Nogen samles ved det sted, hvor de forlod bilen. Nogen bliver væk, nogen dræbt og andre bliver såret. Gruppen venter et par dage, indtil situationen omkring grænsen falder til ro, inden de prøver igen. Ibrahim er ikke kommet til skade, men er fyldt med

angst og er bange for at blive skudt og miste sit liv. Han er også bange for at blive anholdt. Gruppen forsøger at komme over grænsen igen få dage efter. Det lykkes Ibrahim at passere grænsen uden at blive skudt på trods af, at det er et af de farligste områder mellem Afghanistan og Iran. Mange er flere forsøg om at passere den, men det lykkes for Ibrahim allerede anden gang.

En gruppe på 7-8 personer havde held med at komme over grænsen til den anden side. Alle er unge og udvalgt, da de hurtigere kan komme af sted, hvis de bliver opdaget af grænsevagterne.

Ibrahim er udvalgt fordi han er ung, hurtig, dygtig og klog. Der er en menneskesmugler med dem, så de bliver ikke samlet op af nogen. Menneskesmugleren tager dem med til et sted han kender på forhånd eller hvor han har kontakter. De er kommet til Zabul, hovedbyen i Zaidanprovinsen i Iran.

De overnatter kun én gang i det område og de må ikke gå ud ved dagslys for ikke at blive afsløret. De overnatter i et guesthouse for lokale. Disse huse har ofte en have og nogle værelser, hvoraf ét af dem, bliver brugt til dette formål. Det er måttet på gulvet til at sove på og tæpper til at tage over sig.

Selvom man er bange for sit liv, kan man sove, når man er ung som Ibrahim. Han er udmattet efter nogle lange dage. Nogle af de andre drenge er så angste, at det ikke lykkes for dem at falde i søvn. Man kan blive bestjålet og voldtaget og meget andet så der er mange ting, man skal passe på.

Der er lagner at sove med. De har været brugt mange gange. Hver gang en gruppe er rejst, kommer der en ny og sengetøjet bliver ikke vasket før næste gruppes ankomst.

Det bliver morgen og de står op kl. 6. Kl. 8 spiser de morgenmad. De er i huset og kommer ikke ud før om aftenen kl. 9, hvor de bliver hentet i bil, en Toyota 4hjulstrækker pickup. De kører til Bam ad små veje, da denne biltype hurtigt ville afsløre dem hvis de kørte på motorvejen med deres last. I Bam skifter de til bus mod Teheran og undervejs er der to checkpoints, hvor politiet gennem søger bussen for narko og (-kurerer). Hvis man kører i pickup, står flygtningene af to kilometer inden og bliver samlet op igen på den anden side af kontrolposten.

Hvis man kører i bus, kan det ikke lade sig gøre. De må blive i bussen og køre igennem checkpointet med falske pakistanske pas. Selvom man bestikker politiet, er det risikabelt.

Hvis man bliver opdaget, bliver man udvist til Afghanistan og må begynde forfra. I Bam bliver de unge delt i 2-3 mindre grupper for hvis én bliver opdaget, bliver de alle opdaget.

Hvis man har (falsk) afghansk pas, vil man tage en anden rute via Herat til Teheran.

Alt er et samspil. Menneskesmugleren har kontakt med buschaufføren og buschaufføren har kontakt med politiet. Dem der rejser legalt sidder forrest og de illegale sidder bagest. Uden sådan en aftale fungerer det ikke.

Gruppen er ankommet til Teheran og menneskesmugleren kontakter den nye smugler og siger "Jeg har nogle nye varer til dig. Kom til busstationen og afhent dem." De to andre fra bussen bliver hentet af slægtninge eller anden agent, det ved Ibrahim ikke. Man taler kun meget overfladisk sammen om "Hvor skal du hen?" og anden small talk.

Nu er Ibrahim kommet til Teheran og tilbringer to-tre dage der. Det er et samlingspunkt, hvor andre støder til og en ny gruppe bliver sendt af sted i retning mod Tyrkiet. Der er flere menneskesmuglere og de vil sende en stor gruppe af sted samlet. Hvis der er mindre end 4-5, vil de ikke køre dem til grænsen, og Ibrahims nye gruppe er lige præcis stor nok til at kunne komme af sted.

Efter 2-3 dage er de samlet og begiver sig videre. Indtil da er Ibrahim alene med menneskesmugleren. Så får han besked om, at der kommer ny last til bus-terminalen og de mødes dér.

De kører videre i en almindelig 7sæders personbil der ikke tiltrækker sig opmærksomhed fra politiet eller efterretningstjenesten mod grænsen til Tyrkiet. Det tager 14 timer at komme til grænsen.

Ibrahim oplever gang på gang nye situationer og møder nye mennesker, der er ukendte for ham. Der bliver hele tiden stiftet nye grupper.

Turen bliver fra besværlig til lettere med mere komfortabel transport, ingen checkpoints osv. Han vænner sig lidt til alt det nye også, indtil han ankommer til Orumiyeh ved den tyrkiske grænse, og så begynder vanskelighederne igen.

Hvis Ibrahim havde været uheldig, ville han være blevet sendt tilbage til Afghanistan måske fire gange, før det lykkes for ham at komme ind i Tyrkiet. Nu nærmer han sig grænsen.

Når man ankommer til den tyrkiske grænse, vil der være mange flere mennesker forsamlet. Kun få er fra Afghanistan. Mange er fra Pakistan. Og der er få pakistanske flygtninge i DK og resten af Europa, så hvor bliver de af? Og hvorfor flygter de?

Ibrahim troede, at de eneste der flygtede var afghanere, men nej! De andre er med på turen til Istanbul og så bliver de væk. Han tænker på, om de sejler til Italien eller England eller bliver i Istanbul for at arbejde. Nogle bliver også hentet af slægtninge, der bor i Europa og kan køre dem videre.

Efterretningstjenesten i Iran er meget aktiv, så man skal virkelig være diskret. Menneskesmuglerne bringer dem mad undervejs, mest fast food som sandwiches mv.

Nogle bliver stoppet på grænsen til Iran og udleveret til det iranske politi,

der skyder på dem eller prøver at sende dem tilbage til Tyrkiet. Det er vigtigt, at gruppen ikke bliver splittet ad.

Det værste der kan ske, er at gruppen bliver taget som gidsler af kurdere i grænseområdet og brugt til at afpresse familierne i Afghanistan med.

Hver gruppe har et kaldenavn eller tilnavn. F.eks. en gruppe får navnet "Kartoffel." Hvis der bliver kaldt "Kartoffel", så skal alle løbe/komme.

De opholder sig to-dage i Orumiya, hvor de opholder sig i forskellige guest houses. I alt er de 15 personer, der kommer til lidt efter lidt. I alt 8 -10 biler kører af sted ad ujævne veje gennem bjergene. Og så er det slut med at køre. Den videre rejse foregår til fods.

De starter med at gå om eftermiddagen og går i 12-14 timer, hvor de ankommer til grænsen. Det er vigtigt at ankomme, mens det er mørkt, så de ikke bliver opdaget af grænsevagterne. Der er 1 – 2 km mellem hvert vagttårn, der er udstyret med projektører men ingen patruljer. De kommer over grænsen og har heldigvis nogle kontakter på den anden side, så de er heldige at undgå de kurdiske bander. Der er ca. 700 personer i alt, og derfor er der altid nogle der slipper igennem. Det er umuligt at fange alle der prøver at slippe over. De kurdiske bander står også i ledtog med menneskesmuglerne. Hvis de er uenige om prisen, f.eks. så bliver gruppen angrebet. De går til nærmeste lille landsby og kører herfra videre i bil til Van, hvor det så besluttet hvordan den videre tur skal foregå. De opholder sig i to dage i Van, og indtil de ankommer til Grækenland er alt dækket af menneskesmuglerne. Maden består ofte kun af et tørt stykke brød. I Van bliver flygtningene sorteret. Man laver en lille gruppe og enten har en smugler én bil eller også går et par stykker sammen om et større transportmiddel. De beslutter hvor mange skal transporteres med hvilke transportmidler. Grupper af to-tre personer transporteres sammen.

Flygtningene bliver kørt i personbil til busstationen i Van og 3-4 stykker tager bussen med falsk pas mod Istanbul. Turen varer 24 timer. Denne gang kører gruppen på egen hånd. Hvis de bliver stoppet af politiet, kan de ringe til menneskesmuglerne, der har kontakter i politiet og kan få dem løsladt igen.

Hvis han blev opdaget i bussen, ville den unge blive sendt til Ankara og derfra

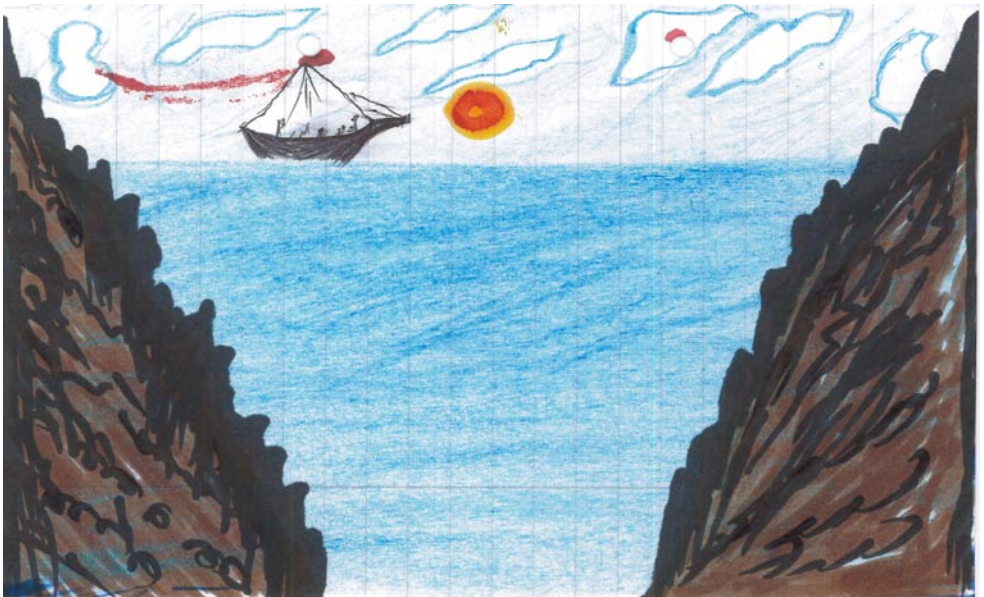
med fly tilbage til Afghanistan. Det iranske politi gør hvad de kan for at genere folk, inden de sender dem videre/tilbage.

På busterminalen i Istanbul bliver han igen modtaget af en agent og indlogeret i et guesthouse. Han bliver i Istanbul i fire dage. Både rejsen over land og over vand er lange ture.

Ibrahim bliver fragtet med bus til Izmir på kysten og bliver der et par dage til situationen er under kontrol, og så er der en lille tur ud til havet i en lukket varevogn hvor der er gummibåde der venter på dem i mørket.

De fleste rejser over havet til Grækenland - der er to fordele ved dette. Dels er der mindre risiko for at blive opdaget og dels er det billigere - men det er også farligere. Mange gummibåde er sunket.

De overfyldte både kan få problemer med motoren og kan hverken styre eller bevæge sig fremad og der er store bølger så de må håbe på at blive opdaget, så de kan blive samlet op af et forbipasserende skib.

Ibrahim skal sejle med en anden kammerat i en større gummibåd med 30 personer mod Grækenland. De fleste kan ikke svømme. Der er mange turister i Izmir men ikke på den strand som flygtningene sejler fra.

Man er bange for havet og politiet, men har også håb om at kunne starte et nyt, bedre liv. Man er også bange for døden. "Nu har jeg kørt så langt, hvad nu hvis der sker noget forfærdeligt og ikke når frem. Hvad sker der så med min familie?"

Man kan ikke stole på menneskesmuglerne, og hvis man bliver taget som gidsel af en af banderne – så kommer familierne også i fare, når de bliver afpresset.

Det tager 6-7 timer at sejle og det er stadig mørkt da de når frem til den græske kyst, hvis de tager af sted kl.19 så er de fremme ved 2-3-tiden om natten. Der er én med der kender ruten og personen bliver en slags gruppeleder der er udpeget i gruppen, men ikke kan identificeres af de andre på forhånd for ikke at kunne blive afsløret hvis båden bliver opbragt, da menneskesmuglerne får den hårdeste straf.

Alle hopper ud af bådene og løber deres vej. Ingen ser sig tilbage og de kommer ikke til at følges med en menneskesmugler.

Der er ikke nogen steder at gemme sig på stranden og de søger ind mod fastlandet. De kan blive taget af politiet eller skal gå langt for at komme til nærmeste færgе. Hvis man er heldig kan man få et lift til en større by.

Ibrahim har to muligheder: Enten bliver han taget eller også skal han selv melde sig. Ibrahim gør det sidste. De fleste er bange for at afgive fingeraftryk. Hvis man selv melder sig, kan man blive sendt til et asylcenter = fængsel. Man hører rygter om hvad der er bedst at gøre. Centeret er en løsning i fht. i det mindste at få husly. Politiet giver en midlertidig opholdstilladelse på en måned. Der er to afdelinger, en til mindreårige og en til dem over 18. De mindreårige kan blive der 3-4 måneder, de voksne sover der kun én nat.

En hurtig måde at komme til Danmark på er at flyve, men det har Ibrahim ikke penge til. Men også med en flyrejse er der problemer. Man kan risikere at blive afvist i lufthavnen af politiet, selvom man har betalt mange penge for rejsen. Alle transportmidler har deres egen pris, og det er dyrt at komme fra Athen og også dyrt at leve der. Mange unge lever som hjemløse der og sover i parker og lever på gaden. Kort sagt - det er hårdt at leve under disse forhold, men alle er nødt til at finde en måde at klare sig og komme videre på.

Der er andre måder at komme videre på. Ud over fly kan man også komme videre med lastbil, måske arrangeret af menneskesmuglerne eller på egen hånd. Det vigtigste er først og fremmest at komme til Italien. Der gør man holdt, hvis man ikke har nok mad og drikke, men nogle gange kan man også køre direkte videre op gennem Europa.

Der er stor forskel på asylcenter i Danmark og i Grækenland. Som forskellen mellem at være på jorden og i himlen. Et asylcenter i Grækenland bør faktisk nærmere kaldes et fængsel. Er du først derinde, kan du ikke komme ud igen. Der er ingen faciliteter og ingen fri udgang. Nogle gange bliver mindreårige flyttet efter et par måneder til et sted, der mere minder om et asylcenter i stedet for et fængsel. International Røde Kors hjælper nogle gange med penge til en billet videre, f.eks. til Athen. Man kan tage en almindelig indenrigsfærge og det er det, der sker for Ibrahim. I Athen er der en park, Park Victoria, hvor alle afghanere mødes. Man ved bare, at det er dér man skal hen. Turen går videre fra Athen til Patra. Der tager man bare toget eller kører med bus, og det er herfra, man bestemmer den videre rute og planlægger hvordan man kommer ud af

Frugt eller kul?

Grækenland. I Patra er der igen to muligheder. Enten med menneskesmuglere eller på egen hånd skal man videre med lastbil. Man kan blive placeret i en lastbil eller selv kravle ombord og så aner man ikke, hvor man bliver kørt hen, da man er blind passager. Det kan være farligt at være blind passager og man ved ikke, hvad lasten består af. Skal man køre med frugt? køleskabe? Nogle gange er det kul f.eks. og det kan være giftigt at være i sådan en last. Nogle mister livet på den måde.

Det er lidt farligt at være på egen hånd, fordi man både er oppe imod politiet og menneskesmuglerne. Ibrahim finder en nogenlunde billig løsning med menneskesmuglere. Det lykkes ikke i første forsøg at komme med en lastbil, men efter 6 dage med mange forsøg hver dag, hvor han bliver afsløret af enten politi, chaufføren eller andre lykkes det endelig for ham. Lastbilen sejler med færge 24 timer. Der er stop i Bari, Ancona og Venedig og Ibrahim står af i Bari. Det er et godt sted.

Om turen videre i op i Europa tænker Ibrahim, at han skal til enten Norge eller Sverige. Han har hørt om Danmark, fordi folk på ruten har fortalt om det, men han ved ikke noget særligt om det. Undervejs hører han om forskellige ruter og

muligheder for opholdstilladelse og efter det han hører, vil han til Norge eller Sverige. Han kommer således med busser, tog, og forskellige transportmidler til Danmark under sin vej til et af disse lande, men da han med tog kommer til den danske grænse i Padborg, bliver han stoppet af politiet. De interviewer ham tager fingeraftryk og her stopper rejsen for Ibrahim. Politiet giver Ibrahim to muligheder: Vil du blive i Danmark eller vil sendes tilbage til Tyskland? Ibrahim har hørt, at der hvor man afgiver fingeraftryk, bliver man sendt tilbage til, så han vælger at blive i Danmark. Efter alt det hos politiet i Padborg bliver han sendt til Sandholm. Fordi han er mindreårig, skal han afgive fingeraftryk igen, får et ID kort og bliver så sendt videre til Sjælsmark. Hvis han var kommet med fly til Danmark, ville det have været anderledes, og Ibrahim ville være blevet sendt videre til Sjælsmark med det samme, fordi han er uledsaget mindreårig. Efter et par ugers ophold i Sjælsmark bliver Ibrahim indkaldt til samtale hos politiet. Nogle uger senere igen bliver han interviewet af udlændingestyrelsen. De andre kalder det det "store" interview. De vil give svar efter 4-6 uger, men allerede efter 4 uger får Ibrahim svar - han har fået opholdstilladelse. Nogle gange kan mennesker sidde i årevis i asylcentre, men for Ibrahim går det hurtigt. Hvad er det for en historie han har fortalt? Vi ved det ikke.

Opholdstilladelsen giver ham en dobbelt følelse. Han er glad og lettet, men også usikker på fremtiden. Hvad vil der ske? Får han lov at blive? Han tænker over klimaet i Danmark, sproget, kulturen, transportmidler og livet i det hele taget. Han er f.eks. ikke vant til tog fra Afghanistan. Danmark og Afghanistan er meget forskellige og der er meget, han skal finde ud af. I Danmark sætter man meget pris på tiden. Når man har en aftale i Danmark, skal man komme til tiden. Måske 5 minutter før eller 1 minut over, ikke mere. Danmark er et koldt land og også med en kold befolkning, synes Ibrahim. Han oplever familier i Danmark, men de er ikke varme i forhold til hinanden, som han kender det fra Afghanistan men han er nødt til at blive i Danmark. Hans familie i Afghanistan har fået besked om, at han er i sikkerhed i Danmark. I Asylcenteret fik han en telefon, og besked på at ringe til sin familie og fortælle, at han er her og i sikkerhed. Han har husket telefonnummeret udenad hele tiden. Når det er vigtigt, kan man huske. Ikke bare i hovedet men det sidder også fast i kroppen og i hjertet. Første gang han taler med sin familie, græder de alle sammen.

I asylcenteret får han en pose med sengetøj og toiletartikler. Han får lomme penge og et buskort. Agenten har fået sine penge ved Ibrahims ankomst til Grækenland. Opholdstilladelsen kommer normalt efter 6 uger men af og til er ventetiden meget længere. Man skal regne med et år i alt fra man ankommer til man kan flytte ud og begynde sit nye liv i DK.

Han er en heldig kartoffel, som danskerne kalder det, så han får opholdstilladelse efter 7 måneder. Han får opholdstilladelse og bliver spurgt hvor man vil bo. Man kan ønske et sted eller i nærheden af en kommune, hvor man f. eks. kender nogen. Det er ikke altid muligt at få bolig i den kommune man ønsker men myndighederne kan forsøge at finde et sted i nærheden. Når man har boet 6-7 måneder et sted, så kender man omgivelserne og ønsker at blive tæt på det. Ibrahim får opholdstilladelse i Hillerød og flytter ind i Solbuen, et fint nyt hus. Han starter på danskundervisning. Han lærer om uddannelsesmulighederne i DK mens han går i skole. Kommunen hjælper med at betale for at han kan gå til fitness. Han kan selv bestemme, hvad han vil uddanne sig som og hvad han vil lave i sin fritid. Han spiller også fodbold.

Da Ibrahim er færdig med sin danskundervisning, starter han på Teknisk Skole og vil uddanne sig som elektrotekniker. Han er overrasket over mange ting i DK. Han er ikke den samme Ibrahim som i Afghanistan. Der er ligeså stor forskel som på Himmel og Jord. Det, Ibrahim lægger mærke til i DK er, at han har mulighed for at gå i skole her. Det var ikke muligt i Afghanistan. Han synes at Danmark har opnået store fremskridt, og han kan se at der er frihed og ro og fred her. Det var der ikke i Afghanistan.

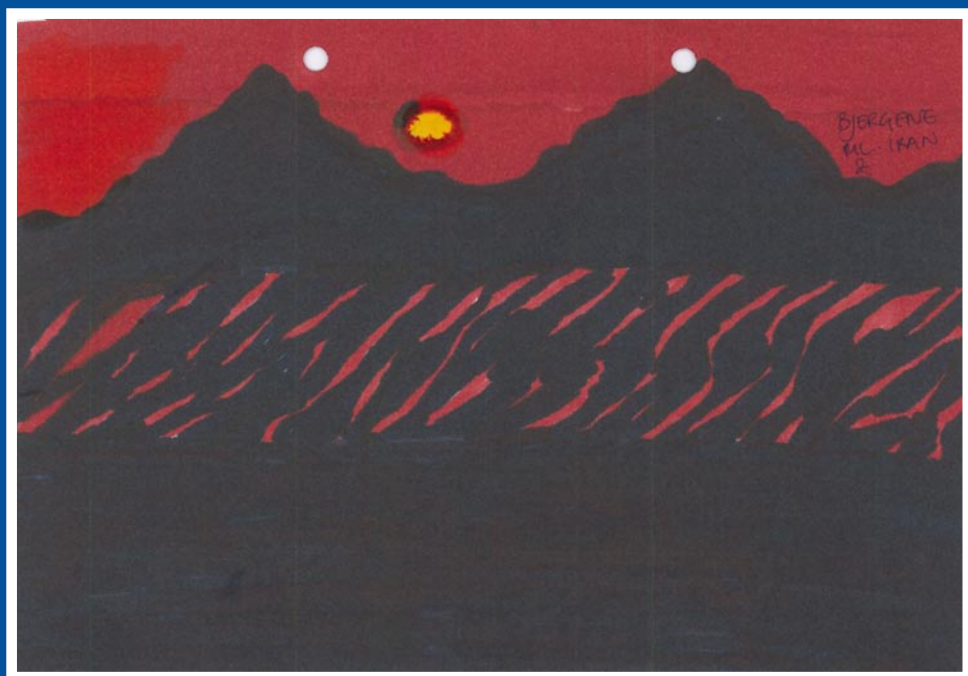
Ibrahim drømmer om at blive elektriker. Der er en grund til dette: Han drømmer om at kunne vende tilbage til landsbyen en dag og installere el. Han vil udvikle sig og håber på at kunne vende tilbage og bidrage med noget til samfundet, men han regner ikke med at vende tilbage dertil for at kunne bo der.

Når man har lært samfundet at kende og kender sprog og kultur, bliver det lettere at få en kæreste, men i den første tid er det ikke let. Ibrahim vil gerne have en dansk kæreste og får mulighed for at komme i kontakt med danske piger, når han starter på Teknisk Skole. Det er ikke så nemt som at købe en kop kaffe. Man finder ikke sådan lige en livsledsager (livsven), men man kan heller ikke vente hele livet på at finde sit livs kærlighed. Ibrahim har lært af sin tid i Danmark, at det ikke er en god idé at gifte sig med den første man møder. Han har fået mange venner på asylcenteret og når man starter i skole, får man danske kammerater i skolen. Ibrahims familie har det godt men har stadig økonomiske problemer. Med tiden kan han begynde at sende penge hjem. Han lover sine søskende nogle ting, der måske ikke er helt realistiske - for at gøre dem glade. De små bliver glade når han siger " Når jeg kommer på besøg, så har jeg en stor gave med til jer" eller " Jeg får jer til Danmark". Ibrahim har det godt men er ikke glad. Han ville blive glad, hvis han kunne få sin familie til Danmark eller hvis han bliver i stand til at hjælpe dem økonomisk med at få et godt liv i Afghanistan. Den første drøm er svær men ikke umulig. Savnet giver ikke glæde, for familien er stadig skilt ad. Han må leve med sit savn og prøver at fokusere på noget andet end savnet. De drømme han havde da han tog afsted, er ikke blevet opfyldt i starten - drømme om at kunne sikre familien økonomisk.

Da han var 15 år, flygtede han fra Afghanistan. 15 år senere har han fået sin familie til Danmark, og de rejser alle ned for at finde en pige i Afghanistan. Hun kommer også herop og de får sammen to døtre. Nu er han glad. Sådan er livet. Det går op og ned. Man kan ikke være glad eller ked af det hele tiden. Men hér forlader VI Ibrahim.

OASIS - Behandling og rådgivning for flygtninge

Nygade 4, 2. sal (Strøget), 1164 København K • Fax 35 26 55 33
Tlf. 35 26 57 26 • info@oasis-rehab.dk • www.oasis-rehab.dk